

10/2011

XXB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Aliette de Bodardová
Stavitelka korábů

John C. Wright
Soumrak bohů

Ian McDonald
Kluk na ženění

České povídky

Lukáš Hrdlička
Esence věčnosti

Ľudovít Plata
Zapovězená

Publicistika

Aleš Smutný
Remaky, restarty a rebooty...

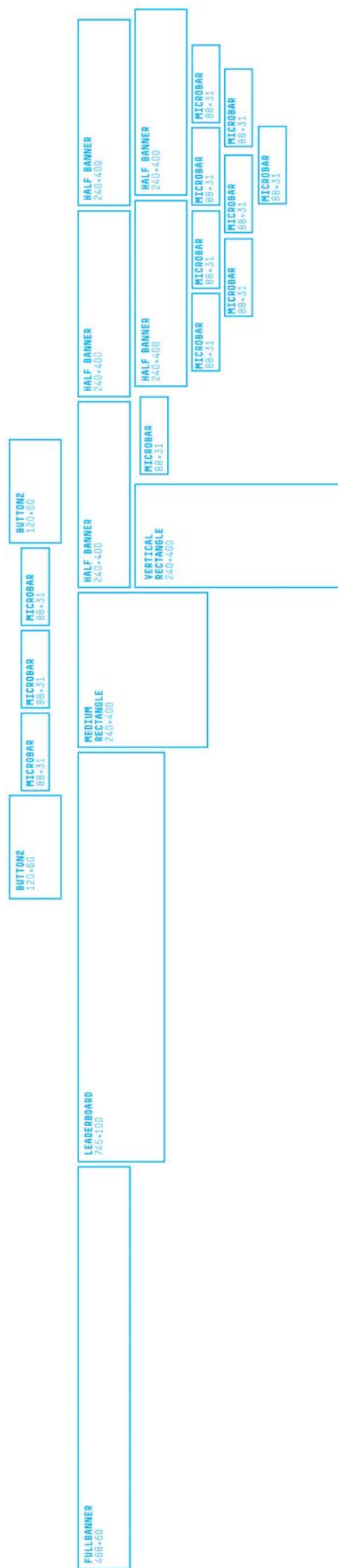
Martin Šust
Rozhovor
s Johnem C. Wrightem

Cena: 75 Kč – 3,05 euro

9 771804 660004

David Brin
Teploučko

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Aliette de Bodardová: Stavitelka korábů	3
John C. Wright: Soumrak bohů	8
David Brin: Teploučko	16
Ian McDonald: Kluk na ženění	22

Domácí SF

Lukáš Hrdlička: Esence věčnosti	33
Ľudovít Plata: Zapovězená	50
Milan Petrák: Má náruč obejmě celý vesmír	55
Pavel Urban: Ovladač	57

Publicistika

Martin Šust: <i>David Brin</i>	21
Martin Šust: <i>Rozhovor s Johnem C. Wrightem</i>	59
Ivan Adamovič: <i>Život s pocitem úžasu 8</i>	60
Jason Sanford: <i>Politické kolbiště válečné science fiction</i>	61
Aleš Smutný: <i>Remaky, restarty a rebooty...</i>	64

Fantastická věda

Elektronické tetování nám pohlídá zdraví; Kosmický vykřičník s černou dírou; Dráty vyrobené bakteriemi; Umělý svěrač	63
--	----

Filmfaroniáda

Filmová soutěž: Paranormal Activity 3	67
Filmové premiéry: Kovbojové a vetřelci; Nezvratný osud 5; Captain America: První Avenger; Barbar Conan; Zrození planety opic; Ponjo z útesu nad mořem; BloodRayne 2; Červená karkulka; Klapka!	68

Vivisektor

Lupa: M. John Harrison: Viriconium	72
Čtenáři čtenářům: Peter S. Beagle: Poklidné a tiché místo;	
Richard Laymon: Ten, který ovládá tvé tělo;	
Jiří Houser: Dům v temnotách;	
Katie J. Taylor: Temný gryf; Ježíšku, já chci plamenomet;	
Evenson, B. K.: Dead Space: Mučedník;	
Ange: Ayesha – Pod Tyrkysovou hvězdou;	
Captain America Omnibus - kniha první;	
Star Wars Omnibus: Letopisy rytířů Jedi;	
Nové knihy	73

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha, Vinohrady,

Korunní 810/104, PSČ 101 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Číslo vychází 5. 10. 2011

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Adam Tredowski

Parcon

Nejstarší ze všech našich conů se letos již po třicáté konal, tentokrát, v Chotěboři. Už před jeho začátkem se rozvinuly velké a ostré diskuze o tom jak a proč ho dělat,

když tam přijede tak málo lidí. Nebudu polemizovat o jeho významu a počtu návštěvníků, protože pro mě je to srdeční záležitost a nejen pro to, že jsem Parcoránem.

Myslím si, že je nutné se smířit s tím, že to už nikdy nebude masová akce, kam přijede dva tisíce lidí nebo víc. Je to logické, mladé lidi na taková setkání přitahují hry nejružnějšího druhu, komiksy a zábava. To jim postaráší a obtlouští spisovatelé (omlouvám se těm několika málo, kteří do této kategorie nepatří) asi nedokáží dát. A přiznejme si, že zájem o knihy mezi touto největší skupinou návštěvníků conů není až tak největší. Přichází až později, ale v té chvíli už Facebook a jiné sociální sítě, lenost (vím to podle sebe), rodiny a podobně způsobí, že vypravit se na literární con není až tak přitažlivé.

Dvě stě návštěvníků, podle toho jak to vidím v posledních letech, je asi tak normální počet lidí, které con takového typu zajímá. Tomu je potřeba přizpůsobit celou organizaci a zázemí daného conu. Právě tak jsem přesvědčený o tom, že by bylo chybou udělat z něj příležitost, pardon, jednu linii na velkém conu. Na to je příliš výjimečný.

Letošní Parcon se mi velmi líbil. Václav Pravda má systém organizace takovýchto akcí zmáknutý, také zcela oprávněně dostal osobní cenu prezidenta Československého fannu Zdeňka Rampase. Nešlo jen o ono zázemí, ale i o rozvržení všech přednášek, povídání a setkávání. Byly tu třeba i „maličkosti“, které podtrhovaly výjimečnost takové akce, jako například že dokázali, poprvé u nás, připravit internetové spojení s vítězem ceny Karla Čapka Martinem Gilarem, který žije ve Spojených státech, a udrželi ho bez problémů po celé vyhlášení. Byla tam výstava artefaktů ze všech proběhlých Parconů, kterou bude možné vidět asi tak nejdříve za deset let u dalšího výročí tohoto conu.

Byl to prostě výjimečný, staromilský, literární, povídací, setkávací a vzpomínací con. Kdo tam nebyl má smůlu, a je to jen jeho chyba.

Vlado Ríša

Ceny na Parconu.

Kromě ceny Karla Čapka, jejíž výsledky uvádíme jinde, byly na slavnostním večeru předány ještě další ceny. Na letošním Euroconu ve Stockholmu dostal cenu Honorary Award šéfredaktor XB-1 Vlado Ríša. Vzhledem k tomu, že v té době reprezentoval naši republiku na veteránském mistrovství světa v basketbalu v Brazílii, byla mu předána až v Chotěboři.

Cenu prezidenta Československého fannu Zdeňka Rampase převzal Václav Pravda.

Mloka za zásluhy dostal Juraj Toman, dlouholetý tajemník Slovenského syndikátu autorů fantastiky za práci pro slovenskou SF. Cenu převzal, za nemocného Juraje Tomanu, Ondrej Herec. Cenu Československého fannu Ludvík dostal Vlado Ríša.

Cena Karla Čapka:

Mikropovídka

1. Ivan Mls: Penzi vezdejší dej nám dnes... – udělena cena **Pulec**
2. Karel Doležal: Adresát nezastižen
3. Kateřina Korábková: Nestrkej kočku do kuchyně!

Krátká povídka

1. Dana Rusková: Pavouček pro štěstí – udělena cena **Pulec**
2. Karel Doležal: Políčko
3. Petr Plaček: Sušené mouchy
4. Tereza Kovanicová: Zde nejsou draci
5. Hanuš Seiner: Malá mořská víla

Povídka

1. Jiří Dluhoš: Zelené světlo domova – udělena cena **Pulec**
2. Václava Molcarová: Prim(a) budoucnost
3. Daniel Klimek: Odyseove sny
4. Karel Doležal: Karty nelžou
5. Daniel Tučka: Nebe, peklo, ráj

Novela

1. Martin Gilar: Zamrzlý vesmír – udělena cena **Mlok**

Nejúspěšnějším nováčkem v soutěži se stal **Karel Doležal**, kterému byla udělena cena **Skokan**.

Společenstvo J. R. R. Tolkiena vyhlašuje 13. ročník soutěže

O lahvičku miruvoru

Podmínky účasti v soutěži jsou následující:

* do soutěže se přijímají příspěvky v kategoriích: *proza, poesie, kresba, hudba & artefakt*

* veškerá slovesná díla musí být v českém jazyce

* u prózy a básní požadujeme díla ve dvou exemplářích; pokud je navíc přiložíte jako soubor na disketu nebo CDčku, zvýšíte tak svou šanci na publikování; u kreseb, hudby a artefaktu postačí jeden exemplář; kresby mohou být xeroxované, sám tvůrce musí zvážít, nakolik jim kopírování uškodilo

* svá díla nikde nepodepisuje, soutěž je anonymní!

* artefakt je libovolné rukodělné dílo – může se jednat např. o dřevořezbu, plastiku, sošku, šperk; musí být rozumné velikosti

* hudba nejlépe na CD

* práce napsané nečitelně budou ze soutěže vyřazeny

* musí se jednat o původní, dosud nepublikovaná díla

* všechna musí být přímo nebo zprostředkovaně inspirována dílem J. R. R. Tolkiena

* rozsah není omezen

* příspěvky se archivují a vracejí pouze ve výjimečných případech

* organizátoři si vyhrazují právo uveřejnit obeslané práce

* uzávěrka je 30. listopadu 2011

* příspěvky posílejte na adresu: Michael Bronec, Horáčkova 1208, Praha 4, 140 00 a do obálky přiložte rovněž papír se svou adresou, telefonním číslem a mailovým kontaktem. V případě jakýchkoli nejasností nás můžete kontaktovat na: Společenstvo@seznam.

Vítězné práce mají šanci dostat se do sborníku *Imladris*, který bude v materiálech TolkienConu 2012, vítězové budou k předání pozváni na Tolkiencon!

V. Pravda a Z. Rampas

V. Ríša a J. Mostecký

Stavitelka korábů

(The Shipmaker)

Koráby byly živoucími, dýchajícími bytostmi. Dac Kien to věděla, ještě než se dostala do inženýrského centra, dokonce ještě dřív, než poprvé uviděla roboty, jak na oběžné dráze montují dohromady jednotlivé díly.

V dávných dobách, za dynastie Le, pracovali její předkové na staré Zemi s nefritem. Nesnažili se vnutit zelenému kameni svou představu o tvaru násilím, ale trpělivě jej opracovávali tak dlouho, dokud nenašli jeho skutečnou podobu. S koráby to bylo stejné. Jednotlivé díly nebylo možné spojit silou. Musely samy splynout do harmonického celku a ten nakonec obydlela Mysl, která pronikla do každého místa a stala se součástí všech spojů a nýtů.

Lidé z východu, jak se říkalo Mexičanům, tomu nerozuměli. Mluvili o recyklaci a konstrukční efektivitě. Viděli jenom díly z předchozích lodí a mysleli si, že hlavním důvodem jejich použití je úspora peněz a času. Necháпали, proč je funkce Velkého mistra harmonie, kterou zastávala Dac Kien, tak důležitá. Její zásluhou bude hotový koráb jednotným celkem, nikoli nesourodou skládkou tvořenou tisícerů různých součástí. Dac Kien i všem dalším Nositelům myslí, kteří přijdou po ní, se dostalo té cti, že pomáhali korábům ožít; díky nim se kov, kabely a solární baterie měnily v bytost, která bude proplouvat prázdnotou mezi hvězdami.

Když se otevřely dveře, Dac Kien sotva vzhledla. Lehké kroky napovídaly, že přišel některý z hlavních inženýrů – buď Miahua nebo Feng. Věděla, že by ji nerušili bez příčiny. Pohybem rukou se s povzdechem odpojila od systému a počkala, až jí z vědomí zmizí návrh korábu.

„Vaše excellence“, ozval se tichý hlas Miahuy, hrdě vzpřímené Xuyanky s bledou kůží připomínající nažloutlý vosk. „Vrátila se dopravní loď. Na palubě je někdo, s kým byste se měla setkat.“

* * *

Dac Kien by nepřekvapila zdvořilostní návštěva bývalé spolužačky ani příjezd císařského cenzora z Dongjingu, který jí přichází oznámit, že je přefazena na místo ještě vzdálenější od hlavního města. Nedivila by se, kdyby za ní přiletěla některá z příbuzných – matka, sestra nebo strýcova manželka, aby jí připomněly, jak nevhodný způsob života si vybrala.

Rozhodně nečekala nikoho cizího, natož neznámou ženu s tenkými bělavými rty, očima kulatými jako měsíce a kůží hnědou tak, že mohla klidně pocházet z vietnamské krve.

Bezpochyby šlo o Mexičanku. Cizinku. Dac Kien zastavila proud myšlenek dříve, než se rozběhly zbytečně daleko. Žena na sobě neměla nic bavlněného ani žádná ozdobná péra. Byla oblečená do hedvábných šatů typických pro xuyanské ženy a od pokožky se jí odráželo pět svatebních darů. Všechny – počínaje náhrdelníkem a konče náramky – byly z čistého zlata a zářily na tmavé kůži jako hvězdy.

Dac Kien sklouzla pohledem po obrovském vydutém břichu. Vystupovalo a vzdouvalo se kupředu v křivce, která groteskně deformovala ženskou siluetu. „Zdravím tě, mladší sestro. Jsem Dac Kien a na této stanici pracuji na pozici Velkého mistra harmonie.“ Mluvila formálním tónem, který považovala za vhodný pro hovor s cizinkou.

„Starší sestro“, odpověděla Mexičanka. Oči hluboko zasažené v obličej s poněkud těžkými rysy měla podlité krví. „Jsem“, tvář se jí zkrivila a jedna ruka se mimoděk dotkla břicha, jako by tu přečnávající věc chtěla vytrhnout, „jsem Zoquitl“, zašeptala nakonec. Bezděky sklouzla k přízvuku, který prozrazoval příslušnost k cizímu jazyku. Oči se jí začaly obracet v sloup, když odříkávala v naučeném rytmu: „Jmenuji se Zoquitl. Jsem lůnem a místem klidu. Jsem útočištěm a místem růstu. Nosím pod srdcem Mysl.“

Dac Kien cítila, jak se jí svírá žaludek, jako by ho tiskla ledová pěst. „Přijela jsi brzy. Koráb...“

„Koráb musí být připraven“, vskočil jí do řeči další hlas.

Překvapilo ji to. Do této chvíle soustředila veškerou pozornost na Mexičanku Zoquitl a na to, co znamená její příjezd. Přiměla se otočit pohled ke druhému pasažérovi. Byl to xuyanský muž ve věku mezi třiceti a čtyřiceti roky. Podle přízvuku nejspíš pocházel z anjiuské provincie na Páté planetě. Odznak koroptve připnutý na rouchu a zlatý knoflík napovídaly, že jde o nižšího úředníka sedmé kategorie, ale zároveň viděla přísný černobílý symbol monády zobrazující principy jin a jang.

„Ty jsi porodní mistr“, řekla.

„Mám tu čest“, uklonil se. Obličej měl hrubý, samou hranu a plochu. Světlo, které se od tváře odráželo, zdůrazňovalo některé rysy, především tenké rty a vysoko posazené lícní kosti. „Promiň mi mou strohost, vznešená, ale času není nazbyt.“

„Tomu nerozumím...“ Dac Kien se znovu otočila k ženě, která se na ni dívala skelným pohledem plným bolesti. „Přišla brzo“, řekla bezvýrazně a v tu chvíli neměla na mysli jenom Zoquitlin předčasný příjezd.

Porodní mistr přisvědčil.

„Kolik času nám zbývá?“

„Nejdéle týden. Do té doby musí být koráb hotov“, zamračil se.

Dac Kien ucítila v ústech hořkost žluči. Koráb měl ke konečné podobě velmi daleko. Stejně jako u nefritové sochy se ani u něj nesměla dopustit chyb a omylů. Ona a její tým připravovali koráb speciálně pro Mysl, která vzejde ze Zoquitlina lůna. Nejprve dostali od císařských alchymistů údaje o jemné rovnováze šťáv a energií, optických prvků a masa a kostí, které tvoří bytost v Zoquitlině těle. Loď bude reagovat jenom na ni. Pouze Mysl zrozená ze Zoquitl dokáže ovládnout srdeční komoru a uvést koráb do rychlosti, v níž bude moci uskutečnit rychlé cesty mezi hvězdami.

„Nemohu...“, začala Dac Kien, ale porodní mistr zavrtěl hlavou. Nepotřebovala slyšet jeho odpověď. Věděla, co řekne.

Musí to dokázat. Tolik toužila, aby získala tenhle post, když skončila jako druhá u státních zkoušek. Tohle je přesně to, co vždycky chtěla dělat. Nestála o místo u městského nebo okresního soudu, nechtěla se stát vysoce postavenou palácovou úřednicí ani dvořankou u slovutného Dvora kaligrafického štetce, jak jí to podle práva přináleželo. Jestli teď selže, bude se zpovídat před císařským soudem.

Další šanci už nedostane.

* * *

„Týden?“ zavrtěla Hanh hlavou. „Za co tě mají? Za předáka v mexické továrně?“

„Ale Hanh,“ vzdychla si Dac Kien. Měla za sebou dlouhý den a domů se vrátila, aby si odpočinula. Uvědomovala si, že tpodobnou reakci mohla od Hanh čekat. Jako básnička, která neustále hledá pravá slova a přesné formulace, Hanh dokonale chápala, jak komplikovanou záležitostí je navrhování lodí. Méně dokonale ale přijímala jakýkoli spěch a hledání rychlých řešení.

„Musím to dokázat,“ pokrčila rameny Dac Kien.

Hanh se ušklíbala: „Protože na tebe tlačí? Sama víš, jaký bude výsledek.“ Pokynula rukou k nízkému mahagonovému stolku uprostřed místnosti. Maketa korábu visela uvnitř průhledné krychle, která se pomalu otáčela. Podoba vznikající lodi se mísila s obrazem všech slavných korábů, kterými se Dac Kien nechala inspirovat – od *Červeného kapra* po *Zlatou horu* a *Sněhobílý květ*. Jejich trupy tlumeně zářily ve tmě a pozvolna měnily tvar, aby na sebe nakonec vzaly podobu vesmírného korábu, který se vznášel v prostoru u inženýrského centra. „Je na ní ještě spousta práce, sestřičko. Nemůžeš do ní nasázet díly jako buchy na plech a myslet si, že si zachováš svou skvělou pověst.“

„Mohla by zemřít,“ namítla Dac Kien po chvíli mlčení. „Mohla by zemřít při porodu. To by bylo zlé. Ale ještě horší by bylo, kdyby k něčemu takovému došlo zbytečně.“

„Mluvíš o tom děvčeti? Je to přece *qui*, cizinka.“

Hanh tím chtěla říct, že na Zoquilt nezáleží. „My jsme bývaly také takové,“ zavrtěla Dac Kien nesouhlasně hlavou. „Máš krátkou paměť.“

Hanh otevřela ústa a pak je zase zavřela. Mohla říct, že ony nebyly tak docela *qui*, protože Čína, rodná země Xuyů, ovládala kdysi po několik staletí Dai Viet. Jenže jako hrdá Vietnamka by rozhodně nemluvila o tak zahanbujících podrobnostech. „Takže největší starosti ti dělá ta dívka?“ zeptala se nakonec.

„Dělá, co považuje za správné,“ odpověděla Dac Kien.

„Ale za peníze!“ V Hanhině hlase zazněl nádech opovržení. Dívky, které byly ochotné porodit Mysl, byly většinou mladé, zoufalé a ochotné riskovat všechna nebezpečí, která s sebou neslo těhotenství, výměnou za sňatek s váženým úředníkem. Děly to, aby postoupily na společenském žebříčku, získaly rodinu, která je přijme do svého kruhu, a porodily děti s dobrým původem.

Hanh i Dac Kien se už před dlouhou dobou vydaly opačnou cestou. Stejně jako všechny Xuyanky, které se rozhodly žít v partnerském vztahu se ženou, nebude mít ani jedna z nich děti, a tedy nikoho, kdo by za ně zapálil kadidlo na oltáři předků; nikoho, kdo by po jejich smrti prozpěvoval jejich jména a vzdával jim čest. Během života budou pro ostatní druhořadými občankami, které neplní své povinnosti vůči předkům, a po smrti budou zavrženy a zapomenuty, jako by ani nežily.

„Je to těžké,“ pokrčila rameny Dac Kien. „Je to Mexičanka. Tam, odkud pochází, se na tyhle věci dívají jinak.“

„Z toho, co říkáš, se mi zdá, že to dělá z ryze xuyanských důvodů.“

Kvůli slávě a kvůli dětem, tedy kvůli všemu, čím Hanh pohrdala a o čem mluvila jako o okovech a o nepřekonatelné ženské potřebě rodit generaci za generací dětí.

Dac Kien si skousla ret. Prála by si mít Hanhinu neochvějnou jistotu. „Stejně nemám na vybranou.“

Hanh chvíli mlčela. Pak se zvedla, přešla k Dac Kien a sklonila se nad ní. Vlasy jí padaly na Dac Kienina ramena, když jí jemně přejížděla rukama po zátylku. „Jsi to ty, kdo mi říká, že máme vždycky možnost výběru, sestřičko.“

Dac Kien potřásla hlavou. Opravdu to řekla, když už se cítila k smrti unavená neustálými poznámkami své rodiny, že by se měla vdát a mít děti. Ležely tehdy po milování bok po boku ve

tmě a ona viděla budoucnost, která ji čeká – život bez dětí plný neustálých konfrontací se starými předsudky.

V tom jí Hanh nerozuměla, i když se snažila. Hanh chtěla být vždycky vzdělaná a učená, vždycky věděla, že až dospěje, bude milovat jinou ženu. Vždycky dostala, co chtěla, a byla přesvědčená, že stačí, aby si člověk něco hodně přál, a ono se to stane.

O děti nikdy nestála a stát nebude.

„Není to totéž,“ řekla Dac Kien konečně a opatrně se poddávala laskání. Jde o něco úplně jiného, to musí být jasné i Hanh. „Já jsem se rozhodla, že přijedu sem na stanici. Zvolila jsem si tohle povolání. Musíme nést důsledky svých rozhodnutí.“

Stisk rukou na Dac Kieniných ramenou zesílil: „Teď mluvíš o sobě. Vidím, že se trápíš výčitkami a přemýšlíš, jestli by ses ještě mohla vrátit k úctyhodnému životu. Ale vybrala sis mě, tenhle život a tyhle důsledky. Obě jsme si vybraly.“

„Hanh...“ Takhle to není, chtěla říct. Milovala Hanh opravdově a celým srdcem. Ale zároveň si připadala jako kámen vržený do tmy, jako loď bez kormidelníka, která se zmítá na vlnách. Cítila se ztracená bez rodiny, bez manžela, který by schválil její počínání, a bez uklidňujícího vědomí, že má dítě, které ji přežije.

„Už bys měla dospět, sestřičko,“ řekla Hanh drsně a otočila se k obrazům krajín, které visely na stěně. „Nejsi ničím hračkou ani otrok. O tvé rodině to platí dvojnásob.“

Dac Kienina rodina měla všechno, a přesto se jí zřekla. Slova jako obvykle nedokázala Dac Kien utěšit, a když šly spát, ležel mezi nimi stín staré hádky jako ostří meče.

* * *

Nazítří se Dac Kien skláněla nad návrhem a společně s Fengem a Miahua se snažila najít nové možnosti, jak koráb upravit a pozměnit. Jednotlivé komponenty byly hotové a jejich montáž zabere maximálně pár dnů. Ale všem třem bylo jasné, že výsledek skutečným korábem rozhodně nebude. Dac Kien věděla, že by – nepočítá-li čas, který zaberou testy – potřebovali alespoň měsíc, aby roboti drobnými a jemnými úkony vyladili celý systém tak, aby byl v souladu s Myslí, která ho bude obývat.

Sledovaná Hanhiným zamračeným pohledem si Dac Kien přenesla průhlednou krychli z domova do pracovny. Teď kolem ní všichni tři stáli a navrhovali, co by se dalo zlepšit. Práce je pohltila natolik, že šálky s připraveným čajem zůstaly nedotčené.

Fengův vrásčitý obličej se usilovným přemýšlením poskládal do hlubokých varhánků. Prstem poklepával na stěnu krychle: „Tvar téhle chodby bychom mohli upravit. Dřevo by pak procházelo celým korábem a...“

Miahua zavrtěla hlavou. Zastávala pozici Mistra větru a vody. Nejlépe ze všech dokázala posoudit působení jednotlivých elementů a Dac Kien se na ni obracela, když měla pochybnosti o správnosti svých návrhů. Feng pracoval jako Zásobovací komisař a měl na starosti údržbu a bezpečnost systémů. V mnoha ohledech představoval Miahuin protipól: ona se soustředila na zdánlivě drobné změny, kdežto on na velké; a tam, kde Feng přistupoval k věcem pragmaticky, se Miahua pohybovala na hranici mystiky.

„Energie vody a dřeva by pak stagnovala tady, v řídicí místnosti.“ Miahua stiskla rty a namířila prst na štíhlou záď korábu. „Tvar téhle části bychom měli změnit.“

Feng se hlasitě nadechl: „To není jen tak. Můj tým by musel předělat veškeré elektroinstalace...“

Dac Kien, napůl ponořená do vlastních myšlenek, poslouchala, jak se dohadují, a občas se na něco zeptala, aby konverzace neutichla. V mysli měla tvar lodí a cítila, jak její dech prochází stěnami skleněné krychle i vrstvami vláken a kovu, které ji oddělovaly od vnějšího světa. Vnímala i tvar nenarozené

Mysli, pocity a vjemy, které ji tvoří, rozvržení zásuvek a kabelů, svalů a celého těla a pomalu, nenásilně nechávala vše splynout, až se zdálo, že se Mysl i koráb spojily do jednoho celku.

Když vzhlédla, zjistila, že Feng i Miahua mlčí a čekají, až promluví.

„Uděláme to takhle. Tuhle sekci odstraníme úplně a zbytek korábu posuneme.“ Během řeči sáhla do skleněné matrice, opatrně vyjmula rušivou část, změnila směr a tvar chodeb, délku kabelů a na zakřivené stěny vypálila nové kaligrafické znaky.

„Myslím, že to ne...“, začal Feng, ale pak se zarazil. „Jaký na to máš názor ty, Miahuo?“

Miahua si pozorně prohlížela nový návrh. „Musím si to promyslet. Vaše Excellence, dovolte mi, abych si o tom promluvila se svými podřízenými.“

Dac Kien pokynula rukou na souhlas. „Ale nezapomeň, že nemáme moc času.“

Feng i Miahua si vzali po kopii nového návrhu a zasunuli je do dlouhých rukávů. Dac Kien osaměla a znovu se zadívala na koráb. Byl nesouměrný, tak nějak příkrčený a vůbec neodpovídal její původní představě ani duchu její práce. Působil dojmem nedokonalé napodobeniny; připomínal květ s otrhanými okvětními lístky; báseň, jejíž verše ještě nevykrytalizovaly, jsou plné slibných náznaků, ale nedokážou postihnout básníkovu myšlenku.

„Není to tak, že bychom měli vždycky na vybranou,“ zašepotala. Pomodlila by se k předkům, kdyby si myslela, že jí stále naslouchají. Možná naslouchají. Možná překonali pocit hanby, že žena z jejich krve neporodí děti. Možná takovou potupu přebila hrdost, že se dostala na tak vysokou pozici. Možná to tak ale není. Matka a babička jí nikdy neodpustily, tak proč by jejímu rozhodnutí měli porozumět ti, kdo žili a zemřeli dávno před nimi?

„Starší sestro?“

Zoquitl stála u dveří a nejistě se kolébala. Z Dac Kienina obličej musela vyčíst mnohem víc, než by si Dac Kien přála. Dac Kien se zhluboka nadechla, uvolnila všechny svaly v obličejí a přinutila je, aby se složily do neproniknutelné masky, jak to vyžadoval protokol. „Mladší sestro,“ odpověděla, „je pro mne čest, že jsi mě poctila svou návštěvou.“

Zoquitl zavrtěla hlavou a pomalu, opatrně, aby neztratila rovnováhu, posouvala nohu před nohu a vešla do místnosti. „Chtěla jsem vidět koráb.“

Porodní mistr nebyl nikde v dohledu a Dac Kien doufala, že si je jistý svými odhady a že k porodu nedojde teď a tady, v její pracovně, kde není po ruce žádná pomoc. Posunula svou židli a pokynula Zoquitl, aby se posadila: „Podívej, tady je.“

Zoquitl si sedala opatrně a nejistě, jako by se při neopatrném pohybu mohla roztříštit na kusy. Za ní viselo jedno z Dac Kienových oblíbených plátén – něžná krajina s vodopády a okrovní útesy ze Třetí planety. Všechno dýchalo mírem a ve vodě se odráželo vzdálené světlo hvězd.

Když jí Dac Kien ukazovala návrh, Zoquitl se ani nepohnula a jediné, co v jejím obličejí jevílo známky života, byly oči.

Když Dac Kien domluvila, zavrtala jí Zoquitl spalující pohled přímo do očí. Byl to jasný přestupek proti protokolu. „Jsi stejná jako ostatní. Nesouhlasíš,“ pronesla.

Dac Kien chvíli trvalo, než si uvědomila význam slov, ale obsah nechápala. „Nevím, o čem mluvíš.“

Zoquitl stiskla rty. „Tam, odkud přicházím, se považuje za čest nosit pod srdcem Mysl pro slávu Mexického dominia.“

„Ale teď jsi tady,“ namítla Dac Kien. V Xuye, mezi Xuyany, kde se porod Mysli považuje za oběť – nezbytnou a dobře zaplacenou, ale zároveň pošetilou a hloupou. Protože kdo by chtěl podstoupit těhotenství, aniž by přivedl na svět lidské dítě? Je-

nom zoufalá nebo hamižná žena.

„Ty jsi tady také.“ V Zoquitlině hlase znělo něco jako obvinění.

Proběhl mučivý okamžik, kdy se Dac Kien zdálo, že Zoquitl mluví o její životní volbě. Ale jak by mohla vědět o Hanh a postojích její vlastní rodiny? Teprve za chvíli pochopila, že Zoquitl má na mysli její přítomnost ve vesmírné stanici. „Líbí se mi být ve vesmíru,“ řekla nakonec a nelhala. „Líbí se mi být tady téměř o samotě, daleko od všech ostatních.“

Ano, líbilo se jí tady. Nemusela se potýkat s papírováním, s ustavičným pomalým přílivem nenapravitelných delikventů, ani s udržováním Nebeského pořádku na nějaké odlehle planetě. Její práce pro ni byla synonymem pro učenost a vzdělání: přijímala vše, co přinesla minulost, a dávala tomu nový tvar a vznešenost. Každá část zdůrazňovala význam ostatních částí a stávala se ustavičnou připomínkou toho, že historie je dovedla až sem a povede je dál a dál.

Zoquitl promluvila až po chvíli s pohledem odvráceným od korábu: „Pro cizince je Xuya drsné místo. Nejde o jazyk, ten není tak těžký, ale když nemáš peníze ani žádného mecenáše...“ Rychle, sykavě se nadechla. „Dělám, co je potřeba.“ Bezděčně zdvihla ruku k břichu a pohládila ho. „Dám mu život. Jak to, že si toho nevážíte?“

Dám mu život... Pro Mysl bezděčně použila životné zájmeno.

Dac Kien se zachvěla. „On...“, zarazila se a hledala slova. „On nemá otce. Matku snad ano, ale z tebe samotné toho v něm moc není. Nebude se počítat mezi tvé potomky. Nebude pálit kadidlo na tvém oltáři, nebude zpívat tvé jméno mezi hvězdami.“

„Ale nezemře.“ Zoquitlin hlas byl tichý, ale pevný. „Nezemře celá staletí.“

Koráby vyrobené Mexickým dominiem žily dlouho, ale jejich Mysli opakovanými cestami vesmírem postupně zešilely. V jednom měla ale Zoquitl pravdu. Správně ukotvená Mysl se správně navrženým korábem tady bude ještě dlouho po tom, co Dac Kien a Zoquitl zemrou.

On... Ne, není to *on*. Je to jenom stroj, složitá myslící bytost z masa, kovu a nebesa vědí, z čeho dalšího. Narodí se sice jako dítě, ale přesto...

„Myslím, že jestli tady někdo něčemu nerozumí, jsem to já.“ Zoquitl se pomalu zdvihla. Dac Kien slyšela její těžký dech, cítila kyselý pot a viděla kapky, které stékají po pokoze.

„Děkuji ti, starší sestro.“

Pak odešla, ale její slova v místnosti zůstala.

* * *

Dac Kien se vrhla do práce se stejným úsilím, s jakým se připravovala na státní zkoušky. Hanh ji po příchodu domů ostentativně ignorovala a chovala se k ní s chladnou zdvořilostí. Opět pracovala na své kaligrafii – střídala znaky xuyanského písma s písmeny vietnamské abecedy, aby tak vytvořila dílo, které bude zároveň básní i obrazem. Často pracovala takhle o samotě. Společnost přijímala Dac Kien pro její talent, ale to u Hanh neplatilo. Nebyla vítána na večírcích, kde se scházely rodiny ostatních inženýrů, a tak raději zůstávala doma, než aby snášela špatné skrývané úšklebky a útrpné pohledy ostatních.

Její mlčení teď naplňovalo ovzduší olověnou tíhou. Dac Kien se ho zprvu pokoušela prolomit bezstarostným štetěním, ale Hanh jenom zdvihla usazené oči od svítka a řekla: „Víš, co děláš, sestřičko, tak se s tím pro jednou smíř.“

A tak mlčely. Dac Kien to nakonec vyhovovalo víc, než si

myslela. Mohla se plně soustředit na práci, nikdo ji nevyrušoval a nerozptyloval.

Miahua tým a Fengovi lidé znovu pokládali síť a přeskovali jednotlivé části korábu. Trup za oknem se měnil a tvaroval do podoby makety ve skleněné krychli na Dac Kienině stole. Hodinu za hodinou ukládali roboti díly na správná místa a spojovali je dohromady.

V okamžiku, kdy byl upevňován poslední díl, se objevila Miahua a porodní mistr. Oba vypadali velmi ustaraně.

Dac Kien se sevřelo srdce: „Neříkej, že už přišel její čas.“

„Odklela jí voda,“ pravil porodní mistr bez jakýchkoli oficiálních. Plívl na podlahu, aby zahnal zlé duchy, kteří se stahují kolem nastávající matky v hodině porodu. „Máte maximálně několik hodin.“

„Miahua?“ oslovila Dac Kien Mistryni větru a vody, aniž se k ní otočila. Pohled měla upřený na koráb v prostoru za oknem, na obrovskou masu, v jejímž stínu vypadali jako trpaslíci.

Miahua mlčela. To signalizovalo, že se snaží seřadit problémy podle závažnosti, a nevěstilo to nic dobrého. „Trup bude dokončen do hodiny.“

„Ale?“ zeptala se Dac Kien.

„Ale uvnitř pořád vládne chaos. Energetické dráhy dřeva křížují dráhy kovu, jednotlivé prvky si navzájem stojí v cestě, energie vážne stagnuje. Čchi neproudí.“

Čchi je dechem vesmíru, dechem draka, který leží v srdci každé planety a každé hvězdy. Jako Mistryně větru a vody měla Miahua za úkol upozorňovat Dac Kien na problematická místa a Dac Kieninou povinností, jako Velké mistryně harmonie, bylo uvádět věci do pořádku. Miahua posuzovala okamžitý stav a jenom Dac Kien směla poslat roboty, aby provedli potřebné změny. „Jistě,“ kývla Dac Kien. „Připravte pro ni dopravní loď. Ať čeká venku u odletové rampy.“

„Vaše Excellence,“ začal porodní mistr, ale Dac Kien ho přerušila.

„Už jsem ti to slíbila dřív: koráb bude připravený.“

Miahua odcházela plná obav. Dac Kien si vzpomněla na Hanh, která se o samotě tvrdohlavě sklání nad svou básni, v obličeji má výraz stejně tvrdý jako porodní mistr a tvář, která je obvykle oblá a mírná, má staženou do masky vzteku a odmítání. Znovu by Dac Kien zopakovala, že věci se nedají uspěchat a že se vždycky dá najít nějaké jiné řešení. Přesně takhle by to řekla. Nepochopila, že za všechno je nutné zaplatit. A pokud nezaplatí člověk sám, zaplatí za něj jiní.

Koráb bude připravený a Dac Kien zaplatí plnou cenu.

* * *

Dac Kien osaměla a připojila se k systému. Plán korábu překryl všechno kolem ní. Vyladila kontrast tak, aby viděla jenom koráb, a dala se do práce.

Miahua měla pravdu – uvnitř skutečně vládl chaos. Doufali, že budou mít ještě pár dnů, aby dali vše do pořádku, zaoblili a zjemnili úhly chodeb, rozmístili lampy na stěnách tak, aby nikde nezůstaly tmavé kouty ani místa plná oslepujícího světla. Do centrální místnosti ve tvaru pentagramu uprostřed lodi, kde bude přebývat Mysl, vstupovaly všechny čtyři energie. Tam ale náhle končily a ostré linie těsně před vchodem naznačovaly, kde roboti spěšně upevnili jeden díl lodi k druhému.

Říkalo se tomu smrtící dech a bylo to všude.

Předkové moji, pomozte mi.

Živoucí, dýčající bytost, skutečná podstata objevená v ne-fritu. Dac Kien se ponořila do transu, její vědomí se rozpínalo, pohlcovalo roboty pohybující se okolo korábu, posílalo jednoho

po druhém do točitých chodeb a průchodů uvnitř kovového trupu, kde pozvolna splývali se stěnami a pomalu, trpělivě se snažili přesvědčit kov, aby zaujal správný tvar; rozplétali chomáče kabelů, natahovali je a směřovali proud z menších do větších. Koráb v její představě se chvěl, ohýbal a kroutil, ona se vznášela vně, sledovala roboty, kteří se hemžili jako mravenci, a směřovala příkazy do jednotlivých sekcí, aby upravila jejich vnitřní strukturu i rovnovážný tok energií.

Přepnula se do přepravní lodi, kde ležela Zoquitl na zádech s obličejem zkriveným bolestí. Porodní mistr otočil zamračený obličej vzhůru, jako by cítil Dac Kieninu přítomnost a chtěl říci: Pospěš si. Už není čas. Pospěš si!

Pokračovala v práci. Měnila stěny v zrcadla, zdobila průchody květinovými ornamenty, zjemňovala ostré úhly a linie, které nedokázala zakrýt. Vytvořila fontánu (samozřejmě šlo o světelnou projekci, protože skutečná voda by na palubě být nesměla) a nechala prostor naplnit zurčením vody. Rozpletla zacuchaný smotek čtyř energií uvnitř hlavní řídicí místnosti, takzvané srdeční komory, a sloučila je nejprve do tří linií a pak do jedné. Potom dovnitř přivedla další energie a pomalu je splétala, až vznikl komplikovaný uzel, z něhož proudilo do místnosti všech pět energií – energie vody, dřeva, ohně, země a kovu. Tady, v srdci korábu, bude jejich úkolem stabilizovat svou cirkulaci Mysl, až sem vstoupí.

Znovu se přepnula do přepravní lodě a sledovala Zoquitlin ztrápený obličej a napětí na tváři jejího společníka.

Pospěš si!

Koráb sice ještě nebyl hotový, ale život nečeká. Dac Kien vypnula obrazovku, ale nikoli spojení s roboty. Dala jim čas, aby dokončili poslední úkony.

„Teď,“ zašeptala do komunikátoru.

Přepravní loď zamířila ke kotvišti. Dac Kien ztlumila obraz a nechala místnost, aby na sebe vzala svou obvyklou podobu. Ve skleněné krychli se vznášel koráb, který měl být dokonalý a měl připomínat *Červeného kapra, Želvu plující vlnami, Drakův sen o dvojčatech*. Měl být připomínkou historie Xuyi od Exodu až po Perlové války; pádu dynastie Shan i událostí ještě starších – Le Loiova meče, k němuž se váže založení vietnamské dynastie; draka letícího s roztaženými křídly nad Hanojí, někdejší hlavním pozemským městem, i obličej vietnamské princezny Huyen Tran, kterou prodali do ciziny výměnou za dvě provincie.

Roboti se jeden po druhém vypínali, korábem povíval mírný vánek a přinášel vůni mořské vody a kadidla.

Mohlo to být mistrovské dílo. Dokonalé, kdyby měla dost času. Hanh měla pravdu. Mohla to dokázat. Mohla stvořit koráb, na který by se vzpomínalo ještě po staletích a který by sloužil jako inspirace pro stovky dalších Velkých mistrů.

Kdyby...

Netušila, jak dlouho sedí bez pohnutí a dívá se na maketu. Ze zamyšlení ji vytrhl zmučený výkřik. Polekaně vyladila obrazovku do obvyklého jasu a přepnula se do porodní místnosti.

Světla byla ztlumená, místnost se ztrácela ve stínech. Všechno jako by pokrýval opar truchlivé předzvěsti. Miska s čajem, kterou Zoquitl dostala na začátku porodu, se zakutálela do rohu a na podlaze zůstalo pár kapek.

Zoquitl ležela na křesle s vysokým opěradlem, po jehož stranách stály hologramy bohyň, které mají za úkol dohlížet na porod: Princezny nebeské modří a purpurových červánků a Bódhisattvy milosrdenství. Zoquitl měla obličej znetvořený bolestí tak, že v šeru připomínal spíše tvář démona.

„Zatlač,“ nařizoval porodní mistr s rukama na chvějícím se vzdušném břichu.

Krev stékající po stehnech rodičky třísnila kovové plochy

a odrážela se na nich, takže se celý prostor topil v odstínech červené. Ale v očích jí svítila hrdost starého válečného národa, který se nikdy před nikým nesklonil. Jednou se jí stejným způsobem narodí dítě z masa a kostí.

Dac Kien si vzpomněla na Hanh, na bezesné noci a stín, který se táhne jejich životy a všechno křiví.

„Zatlač!“ opakoval porodní mistr a proud krve zesílil. Zatlač! Zatlač! Dokořán otevřené Zoquitliny oči se upírají přímo na Dac Kien. Ta dobře ví, že rytmus bolesti, která přichází ve vlnách, je neměnným zákonem, poutem, které je svazuje pevněji než předivo mezi milenci. Jejich srdce a mysl spojuje to, co leží v Zoquitlině břiše co se ukrývá pod kůží – ženská pokrevní příbuznost, která se nikdy nezmění a nezmizí. Rukou sjela k vlastnímu plochému bříšku, a co nejvíc zatlačila. Uměla procítit Zoquitlinu bolest – ve své mysli dokázala spolu s návrhem korábu zachytit každou její nitku, každý záchvěv. A věděla, že Zoquitl – stejně jako ona sama – je stvořená, aby takovou bolest unesla.

Zatlač!

Konečně se ozval srdceryvný výkřik a Zoquitl vytlačila Mysl ven z těla. Ta sklouzla na podlahu – rudá, třpytící se hmota tvořená masem a elektronikou, svaly a kovovými implantáty, cévami, svorkami a kabely.

Ležela na zemi nehybná a bezvládná a Dac Kien chvíli trvalo, než pochopila, že se nikdy nepohne.

* * *

Dac Kien se nemohla vzpamatovat ze šoku, který jí způsobil porod, a návštěvu Zoquitl odkládala řadu dní. Kdykoli zavřela oči, viděla krev a beztvorou hmotu, která vyklouzla ze Zoquitlina těla a pleskla o podlahu jako mrtvá ryba. Vracela se jí vzpomínka na šedou hmotu a na světla v porodní místnosti pableskující na kovových spojích. Vše bylo mrtvé a nehnuté.

Jméno samozřejmě nedostala ani Mysl, ani koráb – obě zemřely příliš brzy, než aby si nějaké zasloužily.

Zatlač! Zatlač a všechno bude v pořádku. Zatlač!

Hanh se snažila, co jí síly stačily: předváděla Dac Kien své básně s dokonale vyvedenými kaligrafickými znaky, mluvila o budoucnosti a dalším Dac Kienině postu, vášnivě se s Dac Kien milovala, jako by se nic nestalo a jako by Dac Kien mohla jen tak zapomenout na velikost té ztráty. Nestačilo to.

Stejně jako nestačila loď.

Nakonec ji výčitky svědomí trápily natolik, že nasedla do přepravní lodi a vydala se ke korábu.

Zoquitl našla, jak sedí v porodní místnosti opřená o zed' a v rukou protkaných žilami drží misku s ostře vonícím čajem. Její postavu rámovaly hologramy obou bohů s bíle nalíčenými přísnými obličejí, které neodpouští. Porodní mistr tam byl také, ale dal se přemluvit, aby je nechal o samotě. Před svým odchodem řekl Dac Kien naprosto jasně, že je zodpovědná za všechno, co se Zoquitl přihodilo.

„Starší sestro,“ usmála se Zoquitl hořce, „byl to dobrý boj.“

„Ano.“ Byl to boj, který Zoquitl mohla vyhrát, kdyby dostala lepší zbraně.

„Netvař se tak smutně,“ pravila Zoquitl.

„Selhala jsem,“ odpověděla Dac Kien prostě. Věděla, že Zoquitl má budoucnost zajištěnou i teď – dobře se provdává a bude mít děti, které ji budou uctívat. Teď už ale také věděla, že tohle nebyl jediný důvod, proč se rozhodla nosit v těle Mysl.

Zoquitliny rty se zkřivilý v pokusu o úsměv: „Pomoz mi.“

„Cože?“ vyhrkla Dac Kien, ale to už se Zoquitl pokoušela vstát. Třásla se, chvěla a pohybovala stejně opatrně, jako když byla těhotná. „Ale porodní mistr...“

„Obskakuje mě jako stará bába,“ ušklíbla se Zoquitl. V tu chvíli měl její hlas ostrost a britkost břitvy. „Pojď, projdeme se.“

Byla menší, než si Dac Kien původně myslela – rameny sotva dosahovala k jejímu podpaží. Zavěsila se do Dac Kien a těžce se o ni opřela. Jak procházely lodí, zdálo se, že její váha narůstá.

V osvětlených prostorech zněl zvuk zurčící vody a na chodbách bylo cítit povědomé proudění čchi, které vířilo v líných kruzích a vdechovalo všemu život. Byly tady stíny, které se sotva daly zahlédnout v zrcadlech, i prvky, které připomínaly, že se Dac Kien nechala inspirovat jinými koráby: viděly něžné křivky *Zlaté hory*; kaligrafické znaky vyřezané do dveří pocházející z *Tygra skákajícího přes potok*; jemné zakřivení postupně se zvětšujících dveří *Baoyuina červeného vějíře*. Šlo zkrátka o nápady a odštepky posbírané z jiných návrhů a složené do... do téhle věci, která kolem Dac Kien rozvinula všechny své krásy počínaje rozvržením elektroniky a konče dekoracemi. Až se jí z toho zatočila hlava a obraz před očima, které se snažily všechno zachytit, se rozostřil.

V srdeční komoře se Dac Kien zastavila a zůstala stát bez pohnutí. Kolem nich proudilo pět energií v nekonečném koleběhu zániku a obrody. Střed místnosti byl panensky netknutý a všude se vznášel zvláštní smutek jako nad prázdnou kolébkou. A přesto.

„Je to nádherné,“ zašeptala Zoquitl se sevřeným hrdlem.

Nádherné jako báseň recitovaná při opileckých hrách; nádherné jako poupě pokryté zmrzlou jinovatkou – krásné a křehké jako právě narozené dítě, které zápasí o první nádech.

Jak tak spolu stály v samotném srdci korábu a Zoquitlino slabé tělo se opíralo o její, vzpomněla si Dac Kien znovu na Hanh, na stíny a temnotu a na životní volby.

Je to nádherné.

Za pár dní z korábu nezbude nic. Bude zničen, rozebrán, recyklován a zapomenut. Nikomu nebude stát za vzpomínku. Dac Kien se nedokázala přimět, aby to řekla nahlas.

Místo toho zašeptala do ticha: „Stálo to za to.“ Dobře věděla, že tím zdaleka nemluví jenom o korábu.

Všechno to stálo za to – to, co prožívá teď i co se stane v budoucnosti. A ona se nebude ohlížet a nebude litovat.

Poprvé vydáno v časopise Interzone v září roku 2010

Přeložila Blanka Petáková

MEDAILONEK ALIETTE DE BODARDOVÁ

Autorka francouzsko-vietnamského původu. Narodila se v New Yorku, ovšem vyrůstala v Paříži, kde také dodnes žije a pracuje jako softwarová inženýrka. Svůj vietnamský původ využívá ve snaze o zobrazení pro Západ netradičních kultur – zejména té aztécké a čínské, jak mimo jiné dokazuje i naše povídka spadající do cyklu Xuya. Název odkazuje na promyšlený alternativní svět, v němž se Evropané ve svých objevitelských cestách nejprve věnovali Asii a teprve poté kolonizovali Ameriku. Čína se tak stala mnohem otevřenější mocností a z jejich objevitelských snah rezultoval vznik nové říše Xuya na západním pobřeží Severní Ameriky. Spojené státy sice existují, ale jsou mnohem menší a na východě sousedí s rozlehlým Mexikem pod vládou Aztéků. K cyklu dosud náleží pět publikovaných prací, přičemž námi vydaná „Stavitelka korábů“ získala v letošním roce Cenu Britské asociace SF. Do aztécké minulosti zavítala de Bodardová v sérii povídek s veleknězem-vyšetřovatelem Acatlem, jenž se stal hrdinou jejího vřele přijatého debutového fantasy románu *Servant of the Underworld* (Služebník podsvětí, 2010).

John C. Wright

Soumrak bohů

(TWILIGHT OF THE GODS)

Za stupínkem trůnu se tyčily vysoké zlaté dveře. Za nimi se, jak se tradovalo, ukrýval Hlavní Mústek *Soumraku Bohů*, temná a rozlehlá komnata s mnoha oltáři a drahokamy zdobenými ovladači před temnými zrcadly Počítače. Úřadujícímu Kkapitánovi Westonu Druhému připadala komnata depresivní a rovněž se mu nelíbilo, že ho tam sledují záhadná temná zrcadla Počítače, a tak mu za audienční síň už po mnoho let, od smrti jeho otce, sloužila tato bílá, vysoká komnata před zlatými dveřmi.

V komnatě bylo zlatobílé čtvercové dláždění a podél bílých stěn stály v pravidelných odstupech zlaté sloupy. Mezi nimi visely obrazy výjevů z míst na lodi, která Kapitán nikdy nenavštívil; pole zelených rostlin, některé vyšší než člověk, rostoucí z nějakého důvodu na palubě a ne na policích podél stěn. Na těch obrazech byla paluba pokroucená a polámaná, stoupala a klesala v pozvolných obloucích (možná v důsledku poškození Zbraní Nepřítele) a byly na ní silné úniky vody. Úřadující Kapitán Weston nikdy neviděl, ani si neuměl představit tak velké nákladní prostory nebo lodní přepážky, jaké byly ty, ve kterých se tyto výjevy odehrávaly; stropní přepážky byly vymalované na světle modro a měly na sobě bílé kazy, které vypadaly jako vznášející se oblaka páry. Na mnoha obrazech byl modrý strop narušen velkou žlutou paprskovitou explozí, snad také jakousi Zbraní.

Na většině obrazů byly ovce nebo jiná zvířata a mladí členové posádky, muži i ženy, bez uniformy, kteří s blaženým výrazem ignorovali explozi nad svými hlavami a nijak se nesnažili zastavit obrovské úniky vody, z nichž na jednom dokonce plavaly kachny.

Úřadujícímu Kapitánovi Westonu Druhému ty obrazy připadaly uklidňující a zneklidňující zároveň. Častokrát ho napadlo, zda se umělec pokoušel poukázat na křehkost a bláhovost lidí, když tak bezstarostně putují svým kratičkým životem a nedbají na exploze a zkázu všude kolem. Možná i proto dával přednost tomuto předsálí.

Jaký byl původní účel a jméno této komnaty ve dnech dávno minulých, žádný člen Kapitánova Dvora nevěděl, dokonce ani jeho scvrklý a starý Početník.

Komnata byla nyní prázdná, až na Početníka, který přistoupil k trůnu a poklekl před Westonem. „Můj pane,“ oslovil ho. Tvář měl vrásčitou a ztrhanou, jednoduchý, hrubý oděv přepásaný kusem provazu. Početníkovy oči byly červené a vyjevené, nepochybné znamení dlouhých nocí probdělých v sevření svaté drogy, která jeho cechu umožňovala komunikovat s Počítačem.

„Proč ke mně přicházíš nepozván?“ otázal se stroze Weston. „Víš, že někoho očekávám.“

Početník odvětil „Abych vás před ním varoval, proto přicházím.“

Úřadující Kapitán zdvihl ruku, ale Početník spěšně vyhrkl, „Nevyzývejte mě k odchodu! Leda nehodláte-li v této věci dbátí vůle Počítače, Počítače, který zná vše, ano, vskutku, i věci nejskrytější a hanebné.“

Kapitán se s chmurným výrazem na tváři znovu zapřel do opěradla trůnu. Jeho ruka svírala přední okraj drahokamy posázeného pláště, jako kdyby se snažil něco ukrýt – snad náhrdelník pod tunikou?

„Hanebné?“ opáčil.

„Každé dítě zná příběh o Prstenu Poslední Vlády,“ řekl Početník. „O tom, jak když Šestá Clona zničila osvětlení a napájení druhých dvou set palub a Zbraň Nepřítele otevřela v trupu Velkou Propast, která sahala od hvězd v hlubině skoro až k tisícím palubě, první Kapitán, Valdemar, kapituloval před Nepřítelem a dovolil Nalodovací Četě nalodit se z Prázdnoty pod Trupem. Paluby Tři sta až Sedm set sedmdesát se vzbouřily a následovaly skvělého Alverina do bitvy proti zrádnému Kapitánovi. Jenže Kapitán zmizel a Prsten Poslední Vlády byl ztracen. Prsten, o kterém se říká, že dokáže znovu probudit všechny Počítače a vyslat do Prázdnoty Zbraně *Soumraku*.“

„Dětské pohádky,“ mávl rukou Kapitán.

„A přesto vás, domnívám se, lákají,“ odvětil Početník.

Kapitán mlčel.

„Vězeň, kterého obr přivádí, má s sebou prsten s vepsanými obvody, že? Prsten, který popisem odpovídá Prstenu Vlády? Sníte o tom, že poznáte Tajné Slovo, které prsten ovládá, že dobudete svět, že vyženete z horních palub vysoké elfy, kteří si tam létají bez tíže, že si podmaníte pokroucené trpaslíky ze Strojního a jednou, kdo ví, třeba i vyženete Ničitele a služebníky Nepřítele, kteří zamořili mnoho palub proti rotaci, a odmrštíte je zpět do Prázdnoty, odkud přišli. Sníte sen sprosté pýchy; jste nakažený pokušením.“

Kapitán rozněvaně vstal z trůnu. „A dost! Myslíš, že tě tvůj svatý úřad ochrání před mým hněvem? Kdyby existoval prsten, o jakém hovoří legendy, ovšemže bych se ho zmocnil pro sebe. Kdo by se odvážil mi ho upírat? Ty? Ty?“

Ale Početník se ve vši pokoře uklonil, řka: „Můj pán ví, že žádný takový prsten neexistuje. Prsten, který by probudil Počítače, to jistě! Naše víra říká, že Počítače nespí, že jejich obrazovky nejsou temné, ne pro oči, které si uchovávají víru. Já a mí bratři s nimi komunikujeme každou noční hlídku a dostává se nám od nich tajných znalostí.“

„Můj otec mi řekl, že obrazovky Počítačů svítily kdysi pro oči všech a promlouval z nich hlas, jako je hlas člověka, a každý, i poslední, z posledních mohl tomu hlasu naslouchat. Viděl jejich svit a slyšel ten hlas v mládí, před Pátou Clonou.“

„Lidé v těch časech tolik nehřešili, můj pane.“

V tu chvíli se ozval ode dveří před nimi, ne od zlatých dveří Mústku, ale od stříbrných dveří vedoucích do vnějších částí paláce a do chodeb a bludišť velkého města Forekomkonského, hluk. Stříbrné dveře se rozletěly a dovnitř nakráčelo dvacet modrostříbrně oděných kopiníků Vstupní Stráže s obrem, který měl na sobě šatpřevážně šedozelené barvy, pradávnné námořní přechoty.

Obrova ramena převyšovala hlavu vysokého muže, zato vlasy a vousy měl bílé stářím. Byl totiž posledním svého rodu, zrozeným pro službu v Námořnictvu, stvořeným zaniklým uměním Lékařského Domu v dobách, kdy byl *Soumrak* ještě mladý. Jmenoval se Karadok.

V jedné ruce držel Karadok bytelnou zbraň podobající se oštěpu, vyrobenou dávnými a zapomenutými postupy. Zbraň fungovala podobně jako mušketa, ale dalo se z ní pálit mnohokrát za sebou a kulky přitom nedokázaly proniknout přes lodní pře-

pažky ani poškodit zařízení. Její používání se tak nevzpíralo Zbraňovému zákonu.

V druhé ruce držel Karadok řetěz. Na něm, spoutaného a v okovech, vedl zvláštního snědého muže ve stříbrno-bílé uniformě, kterou Westonova tradice neznala. Muž měl světlé vlasy jako elfové z horních palub a byl, stejně jako oni, vysoký. Byl však snědý a zjizvený radiací jako trpaslíci ze Strojního nebo jako ti, co žili v blízkosti Velké Propasti, Malé Propasti a Díry anebo v okolí kteréhokoli jiného místa, která ve světě vyhrzaly Zbraně Nepřítele. Svaly měl jako trpaslík ze spodní paluby, větší, než jaké kdy Weston viděl, snad s výjimkou těch Karadokových.

Poručík Vstupní Stráže předstoupil a mimo pořadí zvolal: „Můj pane! Pokorně prosím, neudílejte mu audienci o samotě! Má sílu za tři muže.“

„Tak ho spoutejte řetězy pro tři muže, ale mluvit s ním budu o samotě.“

Vězeň ve stříbrno-bílém oděvu stál s nehnutým výrazem ve tváři a díval se na Kapitána. Rysy měl nehybné a chování klidné. Nepůsobil ani domýšlivě, ani pokorně, ale jako člověk stojící uprostřed obrovského, mlčícího, otevřeného prostoru, kde se před ním nic nemohlo skrýt a nic se k němu nemohlo přiblížit, aby mu ublížilo.

Jakmile nepoklekl, kopiníci ho násadami svých kopí udeřili zezadu pod kolena. Jenže svaly na věžňových nohách byly silné a úderý ho nepodlomily. Tři kopiníci mu položili ruce na ramena, aby ho stlačili k podlaze. Vězeň je rozvázně pozoroval, ale ani se nehnul.

„Nechte ho stát,“ přikázal Kapitán. Muži ustoupili. „Kde má nějaká zranění?“ zeptal se Kapitán. „Nevidím žádné čerstvé jizvy. Přikázal jsem ho poslat na mučidla. Přiveďte mučitelova učně.“

Ale poručík řekl: „Sire, mučitelův učeň uprchl poté, co jste Mistra Mučitele rozkázal umučit na smrt. Potom už se nikdo z mladších mučitelů nechtěl k tomuto vězni přiblížit. Odmítl vykonat váš rozkaz.“

Počteník stál stále poblíž trůnu. Naklonil se a zašeptal: „Sire, proč byl dle vašeho rozkazu Mistr Mučitel podroben výslechu? Snad vězeň nevypověděl, že vyrazil Mistrovi Mučiteli slova, která ovládají prsten? Mistr Mučitel to popřel. Pojal jste závislivé podezření v obavě, že Mistr Mučitel lační po prstenu a zná Slovo, hádám správně?“

Kapitán vstal. „Ven! Všichni, krom mého obra, ven! Ty taky, Počteníku!“

Poručík řekl: „Sire, máme přivést i druhého vězně? Toho slepce, kterého jsme našli bloudit ve Vnitřní Chodbě?“

„Co je mi po potulných žebrácích? Odejďte, všichni!“

Počteník by sám neodešel, kdyby ho Vstupní Stráže neodvlekly. Vřeštěl: „Sřez se té věci, po které prahneš! Sřez se jí! Je prokletá! Dychťi po ní každý, kdo ji nemá! Přivede tě k šílenství. Donutí tě obrátit se proti tvým věrným, jako jsi už zničil Mučitele! Sřez se té věci! Zbav se jí! Počítač se jí stejně ovládnout nedá!“ V tu chvíli ale Vstupní Stráže jemně vytáhly starce z komnaty a zavřely za sebou dveře.

Úřadující Kapitán Weston Druhý znovu usedl na trůn a upřel pohled na snědého zjizveného muže před sebou. Muž se nevrátil, neošival, jen klidně stál a mlčel. Obr stál za ním a vyčkával.

„Mluv!“ nařídil Weston.

Muž odvětil: „Víc nemám co.“ Hlas měl měkký a příjemný na poslech.

„Starý Zákon žádá, abys vyššímu důstojníkovi odpověděl. Jaké je tvé jméno, místo a služba?“

„Jmenuji se Henwis, syn Himdallův. Pocházím z Hvězdné Šachty. Mám hodnost Hlídače. Přišel jsem podat hlášení skutečnému Kapitánovi.“

„Žádní Hlídači neexistují; jejich řád zanikl. Po Nalodění Nepřítele byl celý vnější Trup zpustošen. Ne, ty nejsi Hlídač. Připadáš mi jako zářový farmář.“

„Nenarodil jsem se jako Hlídač, to je pravda, ale jako farmář ve vsi Zadní Strážná v jádru druhotného motoru, blízko Osy, kde svět nemá váhu. Mládí jsem strávil pečováním o různé druhy rostlin a jinou rostoucí zeleň, z níž pochází náš vzduch a život. Ale zajal mě nepřítel a nějaký čas jsem byl otrokem. Uprchl jsem a skrýval se pod palubami, kde má každý krok zdrcující tíhu a vzduch je nakažený radiací Sedmé Clony. Služebníci Nepřítele měli z radiace strach a nedokázali snést tíhu, a tak mě nestíhali. Po čtyřech jsem se plazil stále hloub, až mě to málem rozmačkalo. Pak jsem dorazil na místo, kde pod mnou nic nebylo, jen hvězdy.“

Tam mě našel Himdall, poslední z Hlídačů, uprostřed vši té opuštěnosti a prázdných chodeb; v osvětlené komnatě plné sladkého vzduchu, všude kolem temnota a zmar.

Himdall mi vrátil zdraví a naučil mě svému umění. Ukázal mi Hvězdnou Šachtu, na jejímž hlubokém dně se vám pod nohama točí hvězdy, stále dokola a dokola. Stal se ze mě skutečný Hlídač a Himdall mě adoptoval za syna. Dlouhé roky jsem hlídal hvězdy Nepřítele a viděl jejich pomalé, chmurné pohyby.“

Weston se zeptal: „A věříš těm kacířským bludům, které tvrdí, že hvězdy, které se pohybují, nejsou jen pouhá barevná světla, ale Lodě, v nichž v dávných dobách přišel Nepřítel?“

„Ano. Avšak mezi těmi světly jsou i čtyři Lodě, jež jsou nám přátelské, vyslané, stejně jako my, v dávných časech, ze Země. Jejich jména jsou ti, myslím, známá: *Götterdämmerung*, *Apokalypsa*, *Armageddon* a *Ragnarök*.“

Weston se neklidně zavrtěl na trůnu. „A já ti říkám, že původní Kapitán zradil posádku a uprchl. To se stalo, když byl můj otec ještě chlapec. A můj otec byl pak Úřadující Kapitán. Teď jsem Úřadujícím Kapitánem já.“

„Jakým právem se tak nazýváš?“

„Právem rodového následnictví!“ vzkřikl rozhněvaně Weston. „Jestli máš podat nějaké hlášení, tak ho musíš podat mně.“

„Dobrá tedy,“ souhlasil Hlídač Henwas a odřikal znovu všechno, co řekl, když ho před Westona přivedli poprvé: „Osmá Bojová Clona, která se už tolik let blíží, se stočila stranou a chce teď zasáhnout *Armageddon*. Rakety a čluny této Clony zasáhnou za dvanáct let cíl a bombardování potrvá rok nebo dva. Vrcholít bude za čtrnáct let a pak zeslábné. Nás palba nezasažne; vládcové Nepřítele podle všeho vědí, že se k nám nalodilo šedesát armád Vyrodovacího sledu z bitevní lodě *Kzalcurang-Achai*, jejíž jméno v naší řeči zní *Vskutku Lačná Bitvy*.“

Dále hlásím, že naše doprovodné lodě, *Msta* a *Vendeta* byly před třinácti až sedmi lety zničeny strážnými loděmi vyslanými z *Tzazalkiurung*, jejíž jméno v naší řeči zní *Milerádapůsobí těžké škody*. Tato loď se v současnosti nachází čtyři světelné minuty od naší levé přídě, kde setrvává už sedmdesát let a nepochybně vyčkává, zda nebude muset poskytnout pomoc *Kzalcurang-Achai*.

Hlavní peruť Ničitelovy flotily už nás minula a žádné škody nám nezpůsobila. Jsme uprostřed přibližně osmdesáti bitevních lodí a čtyř pohyblivých planet. Jejich Korunní lodě nejsou od nás dále než osm světelných minut a neučinily dosud žádný manévř, aby se nám nějak podstatně vyhnuly. Všude kolem nás jsou asteroidy z rozbité planety zvané Válečná Bouře a ty nás zřejmě zakrývají před hlavním jádrem Nepřítele a před Korun-

ními Loděmi, které nás ignorují a pokračují směrem k *Armageddonu* a *Götterdämmerungu*. Po *Apokalypse* není už třicet let nikde ani stopy. *Ragnarök* se ukrývá za velkým světlem; buď manévruje, nebo vši rychlostí ustupuje.“

„A ty tomu všemu věříš?“ otázal se uštěpačně Kapitán. „Tomu, že osud našeho světa závisí na pohybech těch malých barevných světýlek?“

„Ještě jednu věc musím nahlásit. Doprovodná loď *Hermes Trismegistus* z *Götterdämmerungu* vstoupila na oběžnou dráhu planety Nepřítele zvané *Příslib Zkázky*. Manévruje bez zážehů a Nepřítel ji nezpozoruje. Oběžná dráha k nám *Herma Trismegista* přinese ještě před koncem dekády. *Hermes* je záchranná loď. Až důstojníci z *Herma* vstoupí na palubu, energie a světlo se vrátí do všech sekcí, jejich znalosti vyléčí všechny zraněné a nakažené; a ti, kdo ztratili víru, budou potrestáni. Jsi-li něčím vinen, budeš předveden před Válečný Soud.“

Kapitán se ušklíbl. „Když jsem byl malý, chůva mě strašila pohádkami o Válečném Soudu a Soudném Dni, který nastane, až se v Nebesích pod námi objeví Pozemšťané. Ale jak je to doopravdy, to už se ty nedozvíš, leda by lékařské umění Pozemšťanů dokázalo křísit mrtvé.“

Hlídač prostě odvětil: „Žil jsem v blízkosti záření vnějšího trupu. Mám Chorobu. Vím, že hodina mé smrti není daleko. Proč bych se jinak uvolil nosit ten prokletý prsten?“

Weston sáhl na řetěz na svém krku a zpod drahokamy posázeného pláště vytáhl prsten, s jemnou sítí obvodů a se zasazeným šedým kamenem. Uprostřed kamene se lesklo podivné světlo, které bylo známkou toho, že prsten stále žije.

„Pověz to slovo, které ovládá prsten.“

„To mohu říct jen Kapitánovi.“

„Já jsem Kapitán! Já jsem on! Žádný Kapitán Valdemar neexistuje! To je mýtus! I kdyby takový člověk kdysi existoval, byl by už dávno mrtvý, od té doby uběhlo sto nebo více let! Skutečný Kapitán jsem já!“

„Skutečný Kapitán by použil svou moc ne pro sebe, ale aby dokončil úkol a vystřelil Velezbraně, které, jak říkají pověsti, náš svět nese ve své Ose,“ odporoval Hlídač tiše.

„A kdyby to bylo mým záměrem...?“

„Tak bys mě nedal spoutat,“ dokončil Hlídač a zachřestil okovy.

Kapitán zůstal sedět, dokud neucítil, jak v něm vychladl hněv. Potom promluvil tím nejmírnějším a nejvyrovnanějším hlasem, jakého byl schopen. „Hlídači, kdybych tě dokázal přesvědčit, že v Prázdnosti pod naším světem nevisí žádné další světy, žádné bitevní lodě Nepřítele, neexistuje žádná válka, až na tu, kterou vedeme s Nepřítelem na palubě naší Lodi, odtud směrem ke Středové Chodbě Tmy a ve směru rotace k Malé Propasti, co potom? Jestli mimo náš svět neexistuje žádný další, žádné přichystané Zbraně, jaký důvod bys pak měl, abys mi upíral Prsten Poslední Vlády?“

„Žádný,“ odvětil hlídač. „Kdyby pod námi neexistovaly žádné světy, předal bych velení prstenu tobě.“

„Pak zvaž toto: Jestli máš pravdu a v prostoru pod námi zuří válka, pak byla tato loď a všechno, co nese na palubě, do této války poslána, aby bojovala a možná byla i zničena, a to všechno proto, aby před naším Velkým Nepřítelem bránila loď jménem Země.“

„Země není loď. Země je planeta. A je naruby, protože tamní posádka žije na vnějším trupu a vzduch k nim přichází zvenčí. I gravitace je na Zemi obráceně, přitahuje je k ose, takže stojí nohama na trupu a hlavy jim směřují dolů ke hvězdám.“

„Ať je to jak chce, podstata je taková, že Pozemšťané posílají tyto obří lodě do vesmíru, aby bojovaly v jejich válkách, je to tak? A dělají to vědomě a záměrně, s vědomím, že i ten nejrychlejší přelet prázdnotou trvá celé generace, je to tak?“

„Tak jest.“

„Tak se tě, ve vši upřímnosti, ptám: jak je to možné? Kdo jiný než blázen by posílal své armády do boje kamsi za Prázdnotu, vysílal je na bojiště tak vzdálené, že jediní vojáci na poli bitvy mohou být jen vnukové vyslaných vojáků?“

„To nevím: ale tak to je.“

„Zanechat nás v nevědomosti o tom všem? Hvězdy Nepřítele, které nikdo nikdy neviděl, ani je neznáme? Jak došlo k tomu, že jsme na to tak brzy zapomněli?“

„Můj mistr jednou řekl, že Počítač promlouval ke všem dětem, učil je. Když Počítač utichl, na palubě nebyly žádné psané dokumenty, ze kterých by se děti mohly učit. Mnoho jsme zapomněli, o mnoho přišli ve válečném chaosu a se ztrátou světla. To, co víme, víme z ústního podání; ale v minulosti znali kněžské umění všichni, každý uměl číst znaky.“

Weston netrpělivě máchl rukou, jako kdyby Hlídač nemluvil k věci. „Slyš mě. Vedl jsem muže do bitvy, ne jednou, ale mnohokrát, jak proti buřičským elfům, tak proti Nepříтели. Věříš mi, když ti řeknu, že žádnou bitvu nelze vybojovat, žádnou sílu nelze ovládnout, pokud nejsou vojáci ochotni zemřít jeden pro druhého, nebo pro své domovské chodby?“

„Věřím.“

„Pak tedy: kdo je na palubě této lodi ochoten zemřít pro Zemi, kterou nikdy nikdo neviděl, nebo zemřít pro ty na palubě jiných lodí, o kterých hovoří mýty; *Götterdämmerungu* nebo *Apokalypsy*?

Jsou posádky a lidé těchto mytických světů ochotni umřít pro nás? A pokud ano, proč? Možná jejich pradědové kdysi dávno na Zemi, ještě než nás stvořili, znali naše pradědy, ale kdo je zná teď? Chápeš? Válka v takovém časovém rozpětí není možná.“

Ale Hlídač odvětil: „Lékařství oněch dávných dob bylo mnohem vyspělejší než naše a lidé se dožívali mnoha stovek let, díky věcem, které si vkládali do těla; věcem, které my nemáme a které našim omezeným věděním nedokážeme vytvořit. Válka, jedno jak dlouhá, ubíhá nesmrtelným rychle.“

Kapitána na okamžik zachvátily pochyby. Zrak mu spočinul na obrovi; člověk stvořený do velikosti a síly vědou, která, jak Kapitán dobře věděl, byla navždy ztracena. Stejně dobře znal staré báje, ve kterých se říkalo, že než byl během Druhé Clony zničen Lékařský Dům, všichni důstojníci byli mladí, nestárnoucí, ve tmě viděli jako kočky, silní byli jako trpaslíci a ze všech zranění a otrav se okamžitě vyléčili.

„I kdyby ta válka byla skutečná,“ pokračoval pomalu Kapitán, „kdybychom, jak říkáš, vězeli hluboko na území Nepřítele a nikdo by si nás nevšimal, odpálit v tuto chvíli naše Zbraně by znamenalo zničit tento svět, když ne hned, tak našim dětem.“

V tu chvíli vypukla za stříbrnými dveřmi velká vřava. Trubači zatroubili na poplach. Následovalo zabušení na dveře a dovnitř vpadl s taseným mečem poručík.

„Sire,“ vykřikl, „rebelové z horních palub útočí ve velkém počtu! Vede je samotný Alverin! Zasáhlo ho už deset šípů, ale on je pokaždé jen vyškubne a směje se. Muži... muži říkají, že je Pozemšťan!“

„Shromážděte mužstvo. Spusťte velkou bránu na Veřejné Vidlici v Rotosíni a v Podcestí. Zatopte olejem schodiště k palubě Osm třicet šest. Potom stáhněte muže za Velkou Bariéru a zavřete Vysoká Vrata. Ručními pumpami vysajte část vzdu-